

Olsztyn, dnia 22 maja 2018 r.

WOJEWODA
WIELKOPOLSKI

PN.4131. 207.2018

A. Kowalczyk
28. 05. 18

BIURO URZĘDU GMINY RYBNO	
otrzymano dnia	28 MAJ 2018
Nr sprawy	3336/2018
zał.	

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2017 roku, poz.1875 ze zm), stwierdzam nieważność § 3 ust. 2 pkt 1,3 i 7, § 5 ust. 1 w zakresie sformułowania: „1 MW”, § 6 ust. 2 pkt 1 i 3, § 11 ust. 2 pkt 1, § 17 ust. 3 pkt 1 lit b w zakresie sformułowania „ i modernizację”, § 17 ust. 3 pkt 2 w zakresie sformułowania: „ zaleca się”, § 19 pkt 5, § 23 pkt 3, § 25, § 32 ust. 1 pkt 4 i ust. 3, § 34 uchwały Nr LI/30/18 Rady Gminy Rybno z dnia 27 kwietnia 2018 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Rybno w obrębie geodezyjnym Żabiny.

Uzasadnienie:

W dniu 27 kwietnia 2018 roku Rada Gminy Rybno podjęła uchwałę Nr LI/30/18 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Rybno w obrębie geodezyjnym Żabiny.

Uchwała, w zakresie wskazanym na wstępie rozstrzygnięcia, narusza prawo z poniższych względów.

W przedmiotowym planie miejscowym przeznaczenia terenów zostały określone w sposób budzący wątpliwości interpretacyjne, w tym w zakresie spójności i zgodności części tekstowej z graficzną. Dla przykładu można podać w tym miejscu teren elementarny oznaczony symbolem P (oznaczonym na rysunku planu, w myśl rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jako teren obiektów produkcyjnych, składów i magazynów), natomiast według ustaleń § 6 ust. 2 pkt 3 uchwały dopuszczono budowę stacji paliw, czyli obiektów usługowych. Tym samym, niniejszy teren elementarny z uwagi na powyższy zapis nosi znamiona terenu produkcyjno – usługowego, a więc oznaczenie na rysunku planu nie przystaje do ustaleń tekstowych.

Innym przykładem ukazującym na rozbieżność pomiędzy ustaleniami tekstowymi, a graficznymi jest ustalenie dla terenu elementarnego, ujęte w § 34 (MR). Na załączniku

graficznym nie ma takich terenów, najprawdopodobniej chodzi o tereny elementarne oznaczone symbolem RM, co potwierdzają inne ustalenia tekstowe. Wprowadzenie w tekście uchwały postanowień niezgodnych z rysunkiem planu, stanowi naruszenie zasad sporządzenia planu miejscowego.

Jak wynika z analizy ustaleń planu zawartych w § 11 ust. 2 pkt 1 uchwały, dla terenu elementarnego oznaczonego symbolem **1 RO**, dopuszczono budowę obiektów gospodarczych, altanek związanych z prowadzoną uprawą. Tym samym, w powyższych ustaleniach brakuje zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźników zagospodarowania terenu. Narusza to również zasady sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i nie wypełnia dyspozycji art. 15 ust.2 pkt 6 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Ponadto poniższe zapisy uchwały naruszają prawo.

- § 6 ust 2 pkt 1 uchwały – dopuszcza budowy „*obektów związanych z odnawialnymi źródłami energii w aspekcie ogniw fotowoltaicznych*”, ale nie doprecyzowuje ich mocy, co powoduje, że dopuszcza się również budowę obiektów, jako dowolne- o mocy przekraczającej 100 kW.
- § 17 ust. 3 pkt 1 lit b) uchwały – w części: „*(...) i modernizację*”
- pojęcie to nie jest zdefiniowane i nie znajduje wyjaśnienia w aktach wyższego rzędu
– w szczególności w prawie budowlanym.
- § 17 ust. 3 pkt 2 uchwały – w części: „*(...) zaleca się*”
- naruszenie zasad sporządzenia planu miejscowego poprzez wprowadzenie ustaleń nieostrych w formie zalecenia.
- § 19 pkt 5 uchwały – ustalenia modyfikują i traktują wybiórczo regulacje zawarte w akcie wyższego rzędu, a mianowicie ustawy z dnia 28 marca 2003 roku o transporcie kolejowym (Dz.U. z 2017 roku, poz. 2117)
- § 23 pkt 3 uchwały – „*dla inwestycji przekraczającej 0,5 ha powierzchni szczelnej ścieki deszczowe należy odprowadzić poprzez system kolektorów grawitacyjnych lub tłocznych kanalizacji deszczowej, zakończonych urządzeniami oczyszczającymi. W przypadku poszczególnych działek budowlanych wody opadowe zagospodarować we własnym zakresie przez inwestora.*”
- ustalenie niejednoznaczne i stwarzające trudności interpretacyjne, stanowiące przekroczenie granic władztwa planistycznego, w części powtarzają i modyfikują przepisy wyższego rzędu.

- § 25 uchwały – *„Zaopatrzenie w gaz będzie możliwe na warunkach technicznych określonych przez operatora sieci gazowej, w przypadku uzyskania odpowiednich wskaźników opłacalności ekonomicznej dla operatora oraz istnienia technicznych możliwości zasilania z sieci gazowej.”*
– ustalenia noszące znamiona norm otwartych, wkraczające w kwestie regulowane umowami cywilno-prawnymi
- § 32 ust. 1 pkt 4 uchwały – *„możliwość zwiększenia wysokości obiektów i urządzeń ponad wartość podaną w pkt. 2 w przypadkach uzasadnionych względami technologicznymi, stosowanie zasady maksymalnego blokowania obiektów w jeden zespół w ramach danej inwestycji;”*
- naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego poprzez odstępianie od ustalonej, maksymalnej wysokości zabudowy, o której mowa powyżej; ustalenie to stanowi ponadto o przekroczeniu przez gminę granic władztwa planistycznego, gdyż rada gminy przekazuje swoje ustawowe kompetencje innemu, bliżej nieokreślonemu podmiotowi. Ponadto w ustaleniu tym jest błędne odwołanie do pkt 2, zamiast do pkt 3.
- § 32 ust. 3 uchwały – *„Na terenach przemysłowych dopuszcza się realizację dróg gminnych publicznych klasy lokalnej i dojazdowej, lub ciągów pieszo – jezdnych, niezbędnych do powiązania funkcjonalnego poszczególnych zakładów.”*
- ustalenie to stanowi o przekroczeniu przez gminę granic władztwa planistycznego, gdyż rada gminy przekazuje swoje ustawowe kompetencje w zakresie ustalania przeznaczenia i rozmieszczenia terenów o różnym przeznaczeniu i zasadach zagospodarowania, innemu bliżej nieokreślonemu podmiotowi.
- § 34 uchwały – oznaczenie terenu elementarnego w tekście uchwały jest inne niż na rysunku. W innej części tekstowej uchwały oznaczenie to jest zgodne z rysunkiem.

Władztwo planistyczne gminy oznacza między innymi, że rada gminy może określać zasady kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu. Nie może ona scedować tych uprawnień na inny organ, ani tym bardziej przekazać przysługującej jej kompetencji do określenia tychże zasad innym podmiotom. Rada gminy nie może także upoważniać kogokolwiek do decydowania, czy określone (projektowane) rozwiązania inwestycyjne odpowiadają ustalonym przez nią w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zasadom (wyrok NSA w Warszawie z dnia 6 kwietnia 2011 r. sygn. II OSK 124/11, wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 07 września 2011 r. sygn. II SA/Rz 455/11).

Podkreślić należy, że przepisy zawarte w aktach prawa miejscowego, które wspólnie z regulacjami ustawowymi stanowią podstawę do dekodowania norm prawnych, podlegających konkretyzacji w ramach procesów stosowania prawa, a tym samym w konsekwencji do ingerencji w sferę prawną osób będących adresatami działań administracji, powinny być redagowane w sposób czytelny i niebudzący wątpliwości interpretacyjnych (wyrok z dnia 16 czerwca 2008 r. WSA w Krakowie sygn. II SA/Kr 407/08).

Plan miejscowy, będąc aktem prawa miejscowego, ma zawierać normy określające konkretne przeznaczenie każdego odcinka terenu objętego daną regulacją bez podawania warunków, a także bez uzależniania tego przeznaczenia lub jego realizacji od jakichkolwiek zdarzeń przyszłych lub niepewnych. Tego rodzaju warunki lub zastrzeżenia mogą się znajdować wyłącznie w przepisach odrębnych, które z woli ustawodawcy kształtują zagospodarowanie terenu łącznie z planami miejscowymi. Powyższa zasada rozciąga się odpowiednio na szczegółowe rozwiązania zawierane w planach zagospodarowania przestrzennego. Uchwała Nr LI/30/18 Rady Gminy Rybno z dnia 27 kwietnia 2018 roku łamie tę zasadę, wprowadzając przepisy otwarte, uzależniające sposób zagospodarowania terenów po spełnieniu określonych warunków od woli różnych podmiotów, biorących udział w procesie realizacyjnym, inwestycyjnym (wyrok WSA w Krakowie z dnia 14 września 2007 r. sygn. akt II SA/Kr 559/07, wyrok WSA w Krakowie sygn. akt . II SA/Kr 1148/07 oraz wyrok WSA z dnia 16 listopada 2009 r. sygn.. akt II SA/GI 522/09, a także rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Śląskiego z dnia 4 kwietnia 2012 r. znak: IFIII.4131.26.12 oraz Wojewody Mazowieckiego z dnia 21 marca 2012 r. znak: LEX-I.4131.14.2012.MZ1).

Jeżeli kwestie związane ze współdziałaniem organów w administracyjnym procesie budowlanym lub innym przypadku, zostały już kompleksowo uregulowane w aktach wyższego rzędu, to określenie tejże materii w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w sposób odmienny należy pojmować, jako modyfikację materii aktów wyższego rzędu. Regulowanie tych kwestii inaczej niż to uczynił ustawodawca stanowi naruszenie prawa, gdyż działanie to jest sprzeczne z przyjętą zasadą tworzenia aktów prawa miejscowego na podstawie i w granicach prawa. Powtórzenie regulacji ustawowych lub ich modyfikacja w akcie prawa miejscowego jest niedopuszczalne, gdyż trzeba się liczyć z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy (wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 21 września 2011 r. sygn. akt II SA/Wr 479/11 oraz wyrok NSA w Warszawie z dnia 14 października 1999 r. sygn. akt II SA/Wr 1179/98). Jakikolwiek bowiem inkorporowanie

przepisów ustawowych do aktów prawa miejscowego uznać należy z punktu widzenia techniki prawodawczej za bezwzględnie niedopuszczalne (wyrok WSA w Gliwicach z dnia 16 listopada 2009 r. sygn. IISA/GI 522/09).

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego, w terminie 30 dni od daty jego otrzymania.

Otrzymują:

1. Przewodniczący Rady Gminy Rybno
2. Wójt Gminy Rybno

WOJEWODA
WARMIŃSKO-MAZURSKI

Artur Chojecki